

ALEX SEGURA
Poe Dameron – Szabadesés

STAR WARS™
POE DAMERON
SZABADESÉS

ALEX SEGURA

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

ALEX SEGURA

Poe Dameron – Szabadesés

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpyshyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpyshyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpyshyn:

A pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Michael Reaves:

Darth Maul, a vadászó árnyék

Joe Schreiber

Vesztetgár

Greg Bear:

Az álmok bolygója

Timothy Zahn:

Kirajzás

Alan Dean Foster:

A közelgő vihar

Steven Barnes:

A Cestus csapda

David Sherman–Dan Cragg

Jedi próba

Matthew Stover:

Töréspont

Karen Traviss:

Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Klónháborús játshmák

Karen Miller:

Árnyak közt

Ostrom

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve

Perry:

Harctéri sebészek

Jedi gyógyító

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves

A Jedik alkonya

Az árnyak utcája

Michael Reaves:

Az Erő mintázatai

Michael Reaves–Maya

Kaathryn Bohnhoff:

Az utolsó lovag

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve Perry:

Halálcsillag

Michael Reaves–Maya

Kaathryn Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells:

Pengeélen

Fejvadász háborúk

trilógia

K. W. Jeter:

A mandalori páncél

Boba Fett kelepceje

Értékes zsákmány

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Troy Denning:

A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése

Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:

Új rend

Sötét oldal

Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:

Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:

A múlt kísértete

A jövő látomása

Timothy Zahn:

A túlélők keresése

Paul S. Kemp:

Áramlatok

Hullámötörés

KÁNONS

Cavan Scott:

Dooku, az elveszett Jedi

Claudia Gray:

Mester és tanítványa

E. K. Johnston:

Királynő végveszélyben

E. K. Johnston:

A királynő árnyéka

James Luceno:

Katalizátor

Timothy Zahn:

Thrawn: Chiss Birodalom –

A káosz ébredése

Christie Golden:

Sötét tanítvány

E. K. Johnston:

Ahsoka

Paul S. Kemp:

Sith nagyurak

James Luceno:

Tarkin

Rae Carson:

Koréliai hajsza

Mur Lafferty:

Solo

Beth Revis:

A lázadás hajnala

Timothy Zahn:

Thrawn

John Jackson Miller:

Új hajnal

Claudia Gray:

Elveszett csillagok

Alexander Freed:

Alkony század

Claudia Gray:

Leia, az Alderaan

hercegnője

Bizonyos szemszögből

Timothy Zahn:

Thrawn: Szövetségek

Timothy Zahn:

Thrawn: Árulás

Alexander Freed:

Zsivány Egyes

Christie Golden:

Inferno osztag

Kevin Hearne:

A Jedik örököse

Alexander Freed:

Alphabet osztag

Alexander Freed:

Széthullás

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:

Utóhatás

Adósság

A Birodalom vége

Daniel José Older:

A végső dobás

Alex Segura:

Poe Dameron – Szabadesés

Claudia Gray:

Vérvonal

Kevin Shinick:

Az Erő nyomában

Delilah S. Dawson:

Phasma

Alan Dean Foster:

Az ébredő Erő

Jason Fry:

Az utolsó Jedik

Rebecca Roanhorse:

Az Ellenállás újjászületése

Zoraida Córdova:

A galaxis peremén –

A sors keze

Rae Carson:

Skywalker kora

Delilah S. Dawson

A galaxis peremén –

Fekete Torony

Saladin Ahmed,

Rae Carson, Mira Grant,

John Jackson Miller:

Canto Bight

KÉPREGÉNYEK

Star Wars

Skywalker lesújt
Leszámolás
a csempészek holdján
A lázadó börtön
A Harbinger utolsó útja
Yoda titkos háborúja
A Sikolyok Fellegvára
Csillagok között
Lázadás a Mon Calán
Múló remény
A szökés
A shu-toruni megtorlás

A Köztársaság kora

Hősök
Gonosztevők

A Felkelés kora

Hősök
Gonosztevők

Az Ellenállás kora

Hősök
Gonosztevők

Darth Vader

Vader
Árnyak és titkok
Vader lezuhan
A shu-toruni háború
A játszmák vége

Darth Vader,

a Sith sötét nagyura

Birodalmi gépezet
A Jedik hagyatéka
Lángoló tengerek
Vader erődje

Darth Maul

Darth Maul
A Dathomir fia

Doktor Aphra

Aphra
Aphra és az óriási profit
Újratöltve
A szabadulóművész
Legrosszabb az egyenlők
között
A lázadók páratlan
szuperfegyvere

Kanan

Az utolsó padavan
Első vér

Önálló történetek

Han Solo
Obi-van és Anakin
Széthasadt Birodalom
Mace Windu,
a köztársaság védelmezője
Vader: Sötét látomások
Han Solo – A birodalmi
kadét
A célpont: Vader
A Vervörös Birodalom
Thrawn

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: Poe Dameron – Free Fall
by Alex Segura
Disney • Lucasfilm Press,
an imprint of Disney Book Group, 2020

© & TM 2021 Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2021 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2021 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
SZENTE MIHÁLY

ISBN: 978-963-497-608-0

Lektor: Tulner Ákos és Barna Ildikó
Szerkesztő: Szolga Emese
Tördelés: Szvoboda Gabriella, KARAKTERTAX Bt.
Színre bontás, tipográfia: A-Színvonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes

A családomnak, mint mindig

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Első rész

Felszínen

Első fejezet

– Juhúúúúú! – ordította Poe Dameron, mialatt az A-szárnyú erősen remegve felfelé lendült, és éppen csak elkerült három gépet – a Polgári Védelmi Erő gépeit –, amelyek alakzatban száguldottak felé.

– Ez nem jó, Poe, nagyon nem jó – dörmögte magának a műszerfalra pillantva. A felderítőrendszer képernyőjén mindössze négy gép látszott. Valamennyi fegyvert hordozott, és a pilótáik alighanem eléggé feldühödtek mostanra. És mindegyik gép jobb állapotban volt, mint az ő anyjának öreg madara. Az esélyek nem sok jóval kecsegtették.

– Van valami újdonság ebben? – kérdezte hangosan Poe, és elégedett vigyorra húzta a száját.

Emlékeztette magát, hogy a repülésnek szórakoztatónak kéne lennie. Eredetileg csak egy gyors kört akart, hogy kieressze a gózt. De aztán messzebbre ment – vagy inkább magasabbra – mint tervezte, és mire észbe kapott, már bekerült valaki célkeresztjébe.

Az adóvevőből mindenféle hangok hallatszottak, amivel először nem törődött, de aztán csak odafigyelt rá.

– Fiam, ez az utolsó figyelmeztetés! – közölte vele Griffus Pinter, az apja egyik legjobb barátja, és a Yavin-rendszer Védelmi Erőjének egyik tartóoszlopa. Poe maga elé képzelte az idős férfi arcát, ritkás, ősz szakállát, ami meg-megrándul minden egyes, haragtól fűtött szónál. – Nem szívesen lőnélek le!

Poe tétovázott pár pillanatig. Jobb kezével a kormányt markolta, a balt a tolóerő-szabályzón tartotta. Tizenhat éves létére elég érett volt ahhoz, hogy felismerje, mikor ér el egy fordulópontot. Tudta, hogy fel kéne adni, mert abban az esetben remélhette, hogy megússza ép bőrrel. Legfeljebb alaposan leszidják, aztán az apja is leteremti, de a haragja nem fog az örökkévalóságig tartani. És hamarosan ez az incidens is csak egy lesz a lázadásai hosszú sorában, amiket az utóbbi nyolc évben elkövetett.

Fiatal életének legsötétebb napja óta.

Lefelé vette az irányt, mintha a felszín felé tartott volna, és a hirtelen manőver eléggé megterhelte az öreg hajót, amit azok a recsegések is tanúsítottak, amelyeneket még sosem hallott. Griffus meglepődhetett, mert trágár szitkokat hadart, köztük olyan kifejezéseket is, amiket Poe még a legkreatívabb pillanataiban sem tudott volna kitalálni.

A dolog gyerekcsínynek indult. Gyerekcsínynek, amit a düh váltott ki, ha Poe őszinte akart lenni önmagához. Az apjával folytatott vita pontosan ugyanazon a pályán haladt, mint a korábbiak. Elejtett egy célzást arra, hogy egyszer pilóta lesz – hogy elhagyja a Yavint, és az anyja, Shara Bey nyomdokaiba lép –, és ez azonnali, heves tiltakozásra készítette Kes Dameront. Az apja csakis az ilyen percekben adta jelét annak, hogy akármi történt is, azért maradtak érzései. Az idő többi részében komor, zárkózott, és szinte megközelíthetetlen volt. A veszekedés során durva szavak hangzottak el, könnycseppek csillogtak, és ordítózásra is sor került. Végül bevágódott két ajtó, és a kettejük közötti szakadék tovább szélesedett.

Az A-szárnyú menedéket nyújtott Poe számára, egy helyet, ahol elrejtőzhetett és gondolkodhatott. A hajója szaga és a pilótafülke az anyja emlékezetét őrző utolsó szentélyként szolgált számára. Ez volt az egyetlen megmaradt hely, ahol ha csak gondolatban is, de együtt lehetett az asszonnyal, akinek manapság is mellette kellett volna lennie. Akinek odahaza kellett volna várnia őt, amint jócskán elkésve beviharzik, várnia kellett volna őt, munkától kérges markában egy bögre forró tarine-teával, az arcán megnyugtató mosollyal.

– Beszélünk kell, Poe? – szokta kérdezni tőle az anyja azokban a képzeletbeli pillanatokban, azokban a jelenetekben, amelyek mindig is túlságosan valósnak érződtek. És túl sok fájdalmat okoztak.

És mielőtt Poe átgondolta volna, hogy mit művel, kapcsolókat állítgatott, beindította a hajtóművet, és felszállt a géppel. Ezekben a pillanatokban felidéződött benne a múlt, amikor is, mintegy nyolc évvel ezelőtt, ugyanebben a fülkében ült, ugyanebben az A-szárnyúban, az anyja ölében. A botkormányt markolta, úgy, hogy az anyja fogta a kezét, és irányította a mozdulatait. Időről időre megtettek így egy-egy hol rövidebb, hol hosszabb utat. Shara Bey azt akarta, hogy a fia tanuljon, és ezt a férjének is megmondta, amikor ő tiltakozott. Ki lett volna alkalmasabb az instriktor szerepére? Orsóztak egyet a géppel, a fejük összeütődött, és mindketten felkacagtak.

Shara Bey nevetése magabiztos és barátságos volt – mint minden más, amit csinált. Poe már akkor tudta, hogy az anyja hős volt. Azt talán nem tudta, hogy a felkelés hőse – azon teremtmények ezrei közé tartozott, akik összegyűltek, hogy megteremtsék az Új Köztársaságot –, de mindenképpen hősnek tekintette. Ragyogó fény volt a számára, forrás, amiből erőt meríthetett.

Aztán eltűnt az életéből.

Poe ismét meghallotta Griffus hangját, és sietve visszatért a jelenbe. A kötelék parancsnoka az imént még haragosan kiabált, de most valamiért lehiggadt, és baljós, ismeretlen hangon beszélt.

A parancs rövid volt, de az üzenet egyértelmű, teljesen egyértelmű.

– Tűz!

Az első két lövést figyelmeztetésnek szánták. Poe ugyan sosem vett még részt ürcsatában, de ezt jól tudta. „Közöld velük, hogy mit fogsz csinálni, lépésről lépésre!” – mondta neki annak idején az anyja. – „Ha azt akarod, hogy a konfliktus nagyobb baj nélkül érjen véget, adj lehetőséget nekik arra, hogy békésen rendezzék a dolgot!”

Ám a harmadik lövedék eltalálta és megtaszította az A-szárnyút. A gép szűk hurkot írt le, majd pörögni kezdett, és a műszerfalon vörös fények villogtak.

– Huh, azt hiszem, eltaláltuk! – állapította meg valaki idegesen az adóvevőben.

– Ne! A pokolba! Neee! – kiabálta egy másik férfi. – Váltsatok irányt, azonnal! Segítenünk kell, hogy...

Ebben a pillanatban megszakadt az összeköttetés, és az A-szárnyú pilótafülkéjében nyomasztó csend támadt – a hajtómű zúgását leszámítva. Poe megborzongott, és a kormányal küzdve megpróbálta egyenesbe hozni a hajóját.

A Védelmi Erő tisztjének hangja erős indulatról tanúskodott. Valaki durván túllépte a hatáskörét. Ártó szándékkal tüzelt. Poe levegő sziszegését hallotta – ami a fülke vagy a hajótest lékesedését jelezte –, közben a feje hátravágódott, és egy pillanattal később hangos csattanás ütötte meg a fülét. Már nem tudta számolni, hogy hányszor pördül meg, a gépe gyakorlatilag folyamatosan pörögve zuhant, és a műszerfalon minden szürkére változott.

Poe igyekezett nyitva tartani a szemét. Megpróbált arra összpontosítani, hogy mit tegyen. A hajó nem volt teljesen halott – nem lehetett. Az anyja hajója volt! Hűségese társaként szolgálta Shara Beyt, ki tudja hány küldetés során. Shara Beyt, a felkelés, az endori csata hőst. Leia Organa hercegnő és Luke Skywalker Jedi lovag barátját.

Anyámat... – gondolta keserűen Poe.

Mialatt a nyomás egyre nőtt, és a hajó kezdett széthullani, Poe különös módon a farmra gondolt. A szeme befordult az üregébe, és heves szédülés tört rá, mialatt a rázkódó A-szárnyú egyre gyorsulva beleszáguldott a Yavin 4 atmoszférájába. A tudatában még ott derengett a gondolat, hogy íme, hazamegy.

– Sajnálom, apa – suttogta rekedtes hangon. – Sajnálom, anya.

Második fejezet

Kes Dameron kinyitotta a saját maga által épített, apró ház ajtaját. Kinézett a Yavin 4 éjszakájába, végighordozta tekintetét a több hektárnyi földön, amit nap mint nap művelt, és a szemét erőltetve figyelt, hogy meglásson valamit. Bármit. Egy megvillanó fényt, egy árnyalakot. Egy jelet, hogy nem követett el újabb szörnyű hibát.

Röviddel ezelőtt hallotta, hogy elindul az A-szárnyú, és nem lepődött meg. A Shara halála óta eltelt nyolc évben többször lefolytatták már ezt a vitát, különböző változatokban. Poe szóba hozta, hogy szeretne repülni, szeretne olyan lenni, mint az anyja volt, hogy csatlakozna az Új Köztársasághoz, és szeretne a csillagok között száguldozni. Néha úgy kezdődött, hogy a fiú tett egy mellékes megjegyzést az anyjára, máskor egy, a múlttal kapcsolatos, ártatlan kérdéssel:

– Han Solo milyen volt, apa?

– Mesélsz az endori csatáról?

– Anya tényleg részt vett a Halálcsillag megsemmisítésében?

Kes minden alkalommal ellenállt a fiának, ha más-más módon is. Nyolc év után sem tudta rávenni magát, hogy Sharáról beszéljen. A tárgyi emlékeket eltüntette a házból – mindent bedobozolt, és kirakott egy a birtok szélén álló pajtába –, és azóta sosem mert a közelébe menni. Nem tudta rávenni magát, hogy felidézze, hogyan ragyogott Shara mosolya a legsötétebb pillanatokban is, vagy hogyan tapasztotta a felesége a két kezét az ő arcára, hogy meg-

nyugtassa. Túl nagy fájdalmat okozott volna, ha megteszi. Az is győtrő fájdalom volt számára, hogy Poe egy-egy jellemvonásában, mozdulatában vagy tettében felismerni vélte Shara nyomát. A kalandvagyat. A vonzerőt. Igen, Poe szinte mindenben az anyjára ütött. De az anyja meghalt. És Kes akármennyire szerette a fiát, továbbra is átjárta a kín, amikor Poe szemébe nézett, és a felesége szemét látta.

Kes tudta magáról, hogy zárkózott lett. Bezárkózott a fia, a régi barátok előtt – mindazok előtt, akik ismerték Sharát. Nem válaszolt az üzenetekre. Hosszú időszakokat töltött a farmon, nem megrészkedett el sem a városba, sem az úrkikötőbe. Annak idején vonzónak találták a Yavin 4 trópusi éghajlatát, amikor megvették ezt a földet, és elkezdtek megművelni – közösen, családként. Kes most már azt látta vonzónak, hogy a kolónia meglehetősen kicsi. A hold szinte összes lakóját ismerte, és ismerte a szokásaikat, ami megkönnyítette számára, hogy elkerülje őket.

A legtöbb barátja vette a lapot, és egy-két év elteltével többé nem ugrottak be hozzá. Ha a városban találkoztak vele, néhány udvarias mondatot váltottak, de semmit többet. Kes amúgy is szeretett egyedül lenni, volt épp elég baja. De L'ulo L'ampar kitartott és maradt.

A duros pilóta régi barátja volt. A zöld bőrű fickó a megnyerő mosolyával minden helyzetben jó hangulatot teremtett. Húséges és becsületes volt, és ha Kes őszinte akart lenni magával, nem szerette volna, hogy L'ulo eltűnjön a saját és Poe életéből. L'ulo annak idején együtt repült Sharával az endori csata előtt, de még utána is. A Birodalom veresége után arra biztatta Sharát, hogy vonuljon vissza. Sőt, letelepedett a Yavin 4-en, és beállt a rendszer Polgári Védelmi Erőjéhez, bár továbbra is gyakran utazott. Inkább családtagnak számított Dameronéknál, semmint barátnak, és valahányszor látogatóba jött, Kes mindent megtett, hogy ezek az alkalmak különlegeseek legyenek. Poe még akaratos és konok kamaszként is rajongott L'uloért, talán elvesztett talizmánnak látta, egy kapocsnak, ami összekötötte őt az anyjával, akit az idő múlásával lassan kezdett elfelejteni. Kes számára L'ulo szintén kötelékként szolgált – azzal az élettel kötötte össze őt, amit már

nem élt, és már nem is érdekelte. Egy veszélyekkel, izgalmakkal és szerelemmel teli élet volt ez, de Kes hatalmas árat fizetett érte nyolc évvel ezelőtt, és soha többé nem akarta ilyesminek kitenni magát. Így aztán, amikor L'ulo beállított hozzá, ünnepeltek. Megengedte neki, hogy a Birodalom ellen vívott csaták történeteivel szórakoztassa Poe-t, hogy megossza vele a pilóta-trükkjeit és fogásait, és mindkettejüket Shara fényében fürdesse még egy kis ideig.

Poe...

Kes feltette magának a kérdést, hogy hol és miben tévedett. A saját gyásza miatt önzően viselkedett – falat emelt maga köré, próbálta eltörölni a múltat –, és nem gondolkodott el azon, hogy a fiának szüksége van-e arra, hogy kapcsolatban legyen valakivel. Hogy nevéssen, gyászoljon, és az anyjára gondoljon. Kes tudta, hogy ez az igazság, de nem tudta uralni azt, amit művelt. Biztosra vette, hogy Poe-ban óriási lehetőségek rejtőznek, de ha a fiúra nézett, csakis Sharát látta benne – és a kölyök most már inkább felnőtt volt, semmint gyerek. Látta benne a rettenthetetlen bátorságot. Ha belenézett abba a nagy szemébe, látta benne a kíváncsiságot és a kalandvagyat. És látta a Yavin 4 korlátait is. Tudta, hogy idővel Poe el fog menni, vagy az ő áldásával, vagy anélkül.

Kes kilépett az udvarra, és lerugdosott egy jókora rögöt a házhoz vezető, hosszú ösvényről. Meg tudta volna könnyíteni a dolgot Poe számára, támogathatta volna, és csak remélhette, hogy azok az értékek, amelyeket ő és Shara beleneveltek a fiúba – az óvatosság, a képességeiben való bizalom, és az Erőbe vetett hitt – átsegítik a nehézségeken. De Kes nem volt ez a típus. Ma már nem. Túl sokat veszített, és Poe-t már nem veszíthette el. Ha ehhez az kellett, hogy falat építsen saját maga és Shara emléke közé, ha ehhez meg kellett akadályoznia, ahogy Poe kirepüljön az ürbe, amíg ő maga nem ítéli felkészültnek, akkor hajlandó volt ennek megfelelően élni és cselekedni.

Kes megcsóválta a fejét. Ebben a pillanatban zajt hallott, de kellett neki egy-két másodperc, hogy azonosítsa a forrást.

Léptek dobbanását hallotta.

A birtoka távolabbi vége felé fordult. Két alak tartott felé, két fegyveres alak. Ösztönösen az oldalához nyúlt, de már évek óta nem viselt sugárvetőt, azóta nem, hogy Útkeresőként szolgálta a felkelést. Arra gondolt, hogy visszarohan a házba, és felkapja a sugárkarabélyt, amit mindig az ágya mögött tartott, de belátta, hogy erre már nincs ideje. Nem mozgott már olyan gyorsan, mint annak idején – akár Útkereső volt, akár nem –, és az alakok gyorsan közeledtek. Tudta, hogy halott lenne, mielőtt elérné az ajtót.

A bal oldali férfi integetett. Kes csak várt. A gesztus békés szándékra utalt, de őt már átverték egyszer-kétszer. Az ujjai görcsölni kezdtek, amikor ismét a jobb oldalához nyúlt, hogy megmarkolja a fegyvert, ami már évek óta nem függött az oldalán.

Ezek meg mit akarnak? – kérdezte magától.

Ahogy közelebb értek, a bal oldali férfi megszólalt.

– Kes Dameron? – kérdezte mély hangon.

Végre az arcuk is láthatóvá vált a Yavinről visszaverődő fényben. Mindketten a Védelmi Erőnél szolgáltak. Kes ismerte a bal oldalt; tudta róla, hogy Robhar Dernnek hívják, és valaha együtt dolgozott Sharával. A jobb oldalt még sosem látta. Mindenesetre, akármiért jöttek, a felbukkanásuk nem sok jót ígért. A Védelmi Erő tagjai nem ugrottak be senkihez csak úgy, hogy beköszönjenek, és a gyerekek hogyléte felől érdeklődjenek.

Kes most már tudta, hogy Poe-ról van szó, és az az érzése támadt, hogy a bőre szempillantás alatt jéghidegre hűl.

– Kes, sajnálom, hogy így rád törünk – mondta neki Dern, miután keményen, férfiasan kezét fogtak. A férfi megviseltnek tűnt. Nyilván rohantak, hogy minél hamarabb ideérjenek – ez is rossz előjel volt.

– Semmi gond – felelte Kes. – Mi szél fúj ide titeket ilyen késő este?

– A nevem Guz Austin, uram – közölte a másik, akinek szeméből sóvár és fiatalos tekintet sugárzott. – Szeretnénk köszönetet mondani...

– Miért jöttetek ide? – vágott közbe Kes ezúttal nyomatékosabban, mint az imént, és egyenesen Dern szemébe nézett.

Dern idegesen toporgott, és az arcán is látszott, hogy kínosan érzi magát.

– El kell jönnöd velünk az állomásra – felelte végül. – Rendben?

Kesnek nem kellett többet hallania. Erős aggodalom szállta meg, és úgy érezte, gyorsan táguló úr keletkezik a bensőjében.